

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 217/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Contineo s. r. o., Jiskrova 4, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Mlynská 898/26, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co 276/2013 z 11. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Contineo s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Contineo s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 276/2013 z 11. februára 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka [v právnom postavení žalobkyne v konaní pôvodne vedenom na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 C 64/2007 a následne v dôsledku podaného odvolania v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 4 Co 276/2013, pozn.] bola účastníčkou konania o náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Po tom, čo okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 64/2007-337 z 30. mája 2013 žalobu sťažovateľky zamietol, krajský súd v dôsledku sťažovateľkou podaného odvolania napadnutým rozhodnutím rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 64/2007-337 z 30. mája 2013 potvrdil ako vecne správny.

3. Ako ďalej sťažovateľka uvádza, „... v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I sp. zn. 15C/64/2007 sa sťažovateľ... domáhal voči žalovaným v 1. a 2. rade zaplataenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla žalobcovi z dôvodu nezákonného rozhodnutia a postupu žalovaného v 2. rade, pri zašŕovaní motorového vozidla..., vlastnícky patriaceho žalobcovi.

Prvostupňový súd vo svojom rozsudku sp. zn. 15C/64/2007-337 zo dňa 30.05.2013 dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného v druhom rade, ako aj jeho postup v súvislosti so zaistením motorového vozidla... je v súlade so zákonom a žalobu zamietol, pričom svoje rozhodnutie zamietnuť žalobu odôvodnil tým, že v konaní mal dostatočne preukázané, že žalovaný v 2. rade postupoval v súlade so zákonom...

Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 4Co/276/2013 zo dňa 11.02.2016 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z náležite zisteného skutkového stavu, je vecne správny a správne sú aj dôvody uvedené v napadnutom rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcom uvádzané odvolacie dôvody neboli dané...

Závery odvolacieho súdu, ako aj jeho samotné rozhodnutie považujem za nepreskúmateľné, keďže odvolací súd sa vôbec nezaoberal námietkami sťažovateľa uvedenými v odvolaní, s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu sa stotožnil a rozsudok potvrdil, a to aj napriek tomu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, na základe čoho vec nesprávne právne posúdil.

Rozhodnutie, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, nie je ústavne akceptovateľné.“.

4. S poukazom na pomerne podrobne uvedené skutkové okolnosti posudzovanej právnej veci sťažovateľka (v prvom rade spochybňujúc správnosť postupu a zákonnosť rozhodnutia Colného úradu Košice sp. zn. 392/04/ONK z 15. júna 2004 vydaného v súvislosti so zaistením jej motorového vozidla od 18. júna 2004 do 28. októbra 2004, pozn.) rozporuje právne závery vyjadrené v odôvodnení tak rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 64/2007-337 z 30. mája 2013, ako i v napadnutom rozhodnutí krajského súdu.

Domnieva sa, že „... nezákonnosť rozhodnutia a zadržanie motorového vozidla, nesprávnosť pri stanovení ceny vozidla pre určenie výšky cla pri dovoze, neskúmanie ukrajinského technického preukazu v súvislosti s colnou deklaráciou, nadbytočnosť zadržania vozidla, vrátenie colného dlhu preukazuje, že Colný úrad Košice nesprávne a neodborne úradne postupoval a vydal nesprávne a nezákonné rozhodnutie o zadržaní vozidla v predmetnej veci a poškodil žalobcu jednak ako podnikateľa tým, že mu poškodil dobré meno a jednak tým, že žalobca z dôvodu, že zabezpečoval údržby špeciálnych zariadení Ministerstva vnútra SR a Ministerstva obrany SR si musel zabezpečiť plnú mobilitu prenájmom vozidiel na to vhodných.

Na základe nesprávneho rozhodnutia a postupu žalovaného v 2. rade došlo k vzniku škody, ako majetkovej, tak aj nemajetkovej, ktorú sme súdu vyšpecifikovali. Taktiež sme súdu preukázali príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom žalovaných a škodou, ktorá žalobcovi vznikla...

Pre posúdenie predmetnej právnej veci je významné, že škoda, ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, je daná aj v tomto prípade, nakoľko vznikla v príčinnej spojitosti s nesprávnym úradným postupom.“.

5. Argumentujúc rozhodovacou praxou ústavného súdu, sťažovateľka zastáva názor, že „... odvolací súd námietskami sťažovateľa ohľadom nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvého stupňa nezaoberal, a aj napriek zjavnému pochybeniu súdu prvého stupňa považoval toto rozhodnutie v celom rozsahu za zákonné a správne a za také, v ktorom sa prvostupňový súd dostatočne vysporiadal s námietskami sťažovateľa“.

6. V závere podanej ústavnej sťažnosti preto sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby vyslovil porušenie ňou označených práv zaručených ústavou a dohovorom (bod 1) napadnutým rozhodnutím krajského súdu, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a jej priznal úhradu trov konania v sume 988,60 eur.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

10. Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1 ústavy).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

11. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je

preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

12. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenia ktorého sa sťažovateľka dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

13. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámec všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru.

Ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

14. O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, keď konaniu pred krajským súdom a jeho napadnutému rozhodnutiu, ktoré sťažnosťou napadla sťažovateľka, nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu (vrátane uznesenia okresného súdu č. k. 15 C 64/2007-337 z 30. mája 2013, pozn.) s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu ustanovení toho času platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom zaručeným v čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve právom zaručeným v čl. 6 ods. 1 dohovoru). Zistené skutočnosti preto vylučujú prijatie záveru o svojvoľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

15. Sťažnosti sťažovateľky chýbala v tomto smere relevantná ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a vyjadrenie nesúhlasu s vysloveným právnym názorom okresného súdu a krajského súdu.

Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, respektíve k odopretiu základných práv alebo slobôd. V danej veci s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v sťažnosti ústavný súd nezistil, že by mohol byť namietaným procesným pochybením dosiahnutý vyžadovaný relevantný ústavnoprávny rozmer.

S námietkami sťažovateľky sa ústavný súd nestotožnil a dospel k záveru, že nič nesignalizuje, že by napadnutým rozhodnutím krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

16.A V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zo strany krajského súdu, ktorý v rámci relevantnej časti jeho odôvodnenia konštatoval:

„Odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z náležite zisteného skutkového stavu, je vecne správny a správne sú aj dôvody uvedené v napadnutom rozsudku. Súd prvého stupňa náležite a správne zistil skutkový stav veci, vykonal potrebné

dokazovanie na preukázanie skutkových tvrdení a hodnotil ich v súlade s ust. § 132 OSP. Správne je aj rozhodnutie súdu prvého stupňa vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, týkajúce sa nedostatku jeho pasívnej legitímácie...

Žalobca svoje odvolanie podal z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ OSP, t. j. z dôvodov že súd prvého stupňa podľa názoru žalobcu neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c/, a nevykonaniu znaleckého dokazovania, odvolací súd poukazuje na obsah a priebeh konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, z ktorého vyplýva, že dňa 12.4.2012 sa konalo pojednávanie na súde prvého stupňa, kde bol prítomný právny zástupca žalobcu a ktoré pojednávanie bolo odročené za účelom vyhodnotenia vykonaného dokazovania a posúdenia potreby nariadenia znaleckého dokazovania s tým, že v prípade, ak nedôjde k nariadeniu znaleckého dokazovania, bude vytyčený nový termín pojednávania (č. l. 278 spisu). Po vyhodnotení dokazovania a otázky potreby vypracovania znaleckého posudku súd prvého stupňa nariadil pojednávanie na deň 28.5.2013, na ktorý bol právny zástupca žalobcu riadne predvolaný, pričom nenamietal potrebu doplnenia dokazovania vyhotovením znaleckého posudku a následne bol osobne prítomný na pojednávaní konanom dňa 28.5.2013. Na tomto pojednávaní bolo dané poučenie podľa § 120 ods. 4 OSP, pričom právny zástupca žalobcu uviedol, že bol nahliadať do spisu, je so spisom oboznámený, ako aj s pripojeným správnym spisom, pričom nenavrhol doplniť dokazovanie vykonaním znaleckého dokazovania. Toto pojednávanie bolo odročené z dôvodu opakovanej povinnosti žalobcu predložiť požadované listinné dôkazy (technický preukaz a kúpnu zmluvu o zakúpení predmetného motorového vozidla) a z dôvodu potreby doplniť listinné dôkazy aj zo strany žalovaného v 2. rade. Pojednávanie bolo odročené na deň 30.5.2013, kde sa pojednávania zúčastnil aj právny zástupca žalobcu, pričom bolo opakovane dané aj poučenie podľa § 120 ods. 4 OSP, boli oboznámené jednotlivé listinné dôkazy, ako aj obsah spisu a účastníci konania prehlásili, že žiadne ďalšie návrhy na dokazovanie nemajú. Bolo vyhlásené uznesenie o skončení dokazovania a následne právny zástupca žalobcu predniesol záverečnú reč, ktorú predložil aj v písomnej podobe tak, ako sa nachádza na č. l.

331- 333 spisu. Ani po vyhlásení uznesenia, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené a ani v záverečných rečiach žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu nenamietal nevykonanie dokazovania ustanovením znalca.

S poukazom na uvedené podľa názoru odvolacieho súdu nebol daný odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c/ OSP.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ OSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledku vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania najavo inak alebo neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo. O nesprávne skutkové zistenia môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t. j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesu účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak, a to so zreteľom na závažnosť, zákonnosť, pravdivosť, prípadne vierohodnosť dôkazov. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 OSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 OSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP je daný v prípade, ak súd prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej pri skutkových zisteniach vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, ku ktorému môže dôjsť vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo ak aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil (interpretoval) na daný skutkový stav.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v tomto konkrétnom prípade dospel k záveru, že odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d/, f/ OSP nie sú naplnené, keďže postupu prvostupňového súdu v konaní, ani jeho rozhodnutiu nie je možné vytknúť pochybenie zakladajúce záver o naplnení niektorého z uvedených dôvodov odvolania.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesu účastníkov nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo inak, rovnako ani to, že by

opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Nie je mu možné vytknúť ani to, že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 OSP a rovnako nebol daný odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP, teda nebolo preukázané, že by súd prvého stupňa na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, pričom vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 OSP, t. j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Zo zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil aj správny právny záver. Podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, v ktorých sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými tvrdeniami a námietkami účastníkov konania, a teda aj námietkami žalobcu, na ktoré žalobca opakovane poukazoval aj v odvolaní. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a odkazuje naň (§ 219 ods. 2 OSP).

Na základe uvedených skutočností odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.“

16.B Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu s rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 64/2007-337 z 30. mája 2013 považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na podstatnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Okresný súd vo svojom rozsudku v časti relevantnej pre toto konanie uviedol:

„V danej veci súd jednoznačne zastáva názor, že išlo o prípad, kedy bolo možné legálne obmedziť vlastnícke právo žalobcu na základe osobitných právnych predpisov, v konkrétnom prípade na základe Colného zákona. Vlastníctvo, ako právny inštitút, nespočíva len v práve jedného a povinnostiach ostatných ho v práve nerušiť, ale aj vlastník má z dôvodu svojho vlastníckeho práva určité povinnosti vyplývajúce zo zákona. Ak ich nesplní, môže dôjsť k odňatiu vlastníckeho práva, či už priamo zo zákona alebo úradným postupom štátneho orgánu. V danom prípade rozhodnutia colných orgánov boli vydané v súlade so zákonom a ďalšími právnymi predpismi a colný úrad mohol zaistiť tovar bez

ohľadu na práva tretích osôb, v danom prípade vlastníka - žalobcu (§ 64 ods. 2 Colného zákona). Colný úrad zaistil motorové vozidlo dňa 15.6.2004 z dôvodu, že deklarant a prijemca - Monopol, a.s., Košice nesprávne a nepravdivo vyplnil písomnosti potrebné pre prepustenie tovaru - motorového vozidla do navrhovaného režimu voľný obeh. V čase vydania rozhodnutia colným riaditeľstvom o odvolaní odvolateľa - TTC Telecom, s.r.o. 13.10.2004 bol colný dlh Monopol s.r.o. vrátený dňa 28.10.2004 a motorové vozidlo vydané TTC Telecom, s.r.o. podľa § 64 ods. 8 Colného zákona (č. l. 176).

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená pre nezákonnosť, nezrušil príslušný orgán. V odvolacom konaní Colné riaditeľstvo SR rozhodnutie colného úradu nezrušilo pre nezákonnosť, ale pre formálne nedostatky. Nebola teda splnená základná podmienka na priznanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, lebo v uvedenej právnej veci neexistuje žiadne nezákonné rozhodnutie.

Pracovníci colného orgánu postupovali pri zaistení motorového vozidla tak, ako vyplynulo z rozsiahleho dokazovania, v súlade so zákonom, žalobca nepredložil súdu žiaden relevantný dôkaz svedčiaci o tom, že išlo o nezákonné rozhodnutie alebo aby postup pracovníkov colného úradu nebol v súlade s úradným výrokom rozhodnutia príslušného štátneho orgánu o zaistení vozidla, pričom bol opätovne na každom pojednávaní dňa 17.1.2013 (č. l. 258), dňa 28.5.2013 (č. l. 283) a dňa 30.5.2013 (č. l. 334) poučený podľa § 120 ods. 4 OSP. Spôsob zaistenia motorového vozidla nebol hrubý ani vulgárny, čo potvrdili vo výpovedi svedkovia navrhnutí žalobcom.

Súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že v posudzovanom prípade postup colných orgánov pri zaistení motorového vozidla nebol v súlade so zákonom. Colný úrad zaistil motorové vozidlo z dôvodu, že deklarant nesprávne a nepravdivo vyplnil písomnosti potrebné pre prepustenie tovaru do navrhovaného režimu voľný obeh. V danom prípade sa jednalo o podozrenie, že pri dovoze motorových vozidiel došlo k spáchaniu colného deliktu. Dôvodom zaistenia motorového vozidla bola skutočnosť, že colný dlh bol zaplatený v nižšej sume. Tieto skutočnosti vyplývajú z rozhodnutí colného orgánu a colného riaditeľstva...

Súd posúdil škodu podľa § 442 Občianskeho zákonníka podľa pokynov odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení zo dňa 10.7.2012 č. k. 4Co/132/2011-216 (č. l. 6), podľa ktorého škodu vo všeobecnosti treba chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére

poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia predovšetkým poskytnutím peňazí...

Nemožno ani priznať uplatnený nárok podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnostných práv pre neexistenciu neoprávneného zásahu ako základného predpokladu poskytnutia tejto ochrany, keďže nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia ani nesprávny úradný postup colných orgánov.

Nájomné, ktoré zaplatil právny predchodca žalobcu - TTC Telecom, s.r.o. na základe uzatvorenej zmluvy o nájme dopravného prostriedku vo výške 232 500,- Sk nemožno považovať za škodu v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak žalobca zaplatil nájomné vo výške 232 500,- Sk za prenájom motorového vozidla, nemožno v tejto súvislosti požadovať od žalovaného v 1. rade - SR Ministerstva financií SR škodu. Ak žalobca zaplatil nájomné za prenájom motorového vozidla, bolo tak z toho dôvodu, že došlo k zaisteniu motorového vozidla, lebo nebol Monopolom, a.s. uhradený colný dlh štátnemu orgánu a vzniklo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin...

Neexistuje teda príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody - zmenšením majetku žalobcu zaplatením za prenájom vozidla vo výške 232 500,- Sk. Motorové vozidlo bolo TTC Telecom, s.r.o. riadne vrátené dňa 28.10.2004. Colný úrad Košice vrátil TTC Telecom, s.r.o. motorové vozidlo z dôvodu, že colný dlh bol uhradený v plnej výške (č. l. 176).

Colný orgán mal ústavné právo konať v tejto veci a nešlo o hrubý zásah do vlastníckych práv a slobôd žalobcu. Ak sa colný orgán dopustil procesnej nesprávnosti, nemôže zodpovedať za negatívny dopad na majetok žalobcu. Monopol, a.s., Košice predal žalobcovi motorové vozidlo, za ktoré nebol uhradený colný dlh. preto mal žalobca požadovať škodu v občianskoprávnom konaní od Monopol, a.s., nie od štátu. Súd preto žalobu proti žalovanému v 1. rade zamietol.

Žalobca nepredložil súdu v priebehu konania ani dôkaz o tom, že došlo k predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., hoci bol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 OSP. Aj z týchto dôvodov súd žalobu proti žalovanému v 1. rade zamietol.

Žalobca okrem iného požadoval zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 500 000,- Sk s príslušenstvom ako satisfakciu za obzvlášť hrubý spôsob, akým bolo zaistenie vozidla vykonané, sprevádzané vyhrážkami a krikom počas celej doby zaistovania vozidla (č. l. 3).

K porušeniu nemajetkových práv žalobcu nedošlo. Zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom nemajetkovú ujmu nepozná. Žalobca nepreukázal, aby mu na základe iných právnych predpisov vznikla nemajetková ujma. Dôkazná povinnosť tu ťažila práve žalobcu. Z uvedených dôvodov a s poukazom na citované zákonné ustanovenia súd žalobu proti žalovanému v 1. rade zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú a neopodstatnenú.“

17. V posudzovanej veci sa k nosným námietkam sťažovateľky týkajúcim sa dôvodov zamietnutia ňou podanej žaloby vyjadril v odôvodnení svojho rozsudku okresný súd, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že sa ako odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s právnymi názormi prvostupňového súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí a z tohto dôvodu pri odôvodňovaní napadnutého rozhodnutia postupoval podľa § 219 ods. 2 OSP.

Pri hodnotení prípadných negatívnych ústavnoprávnych dôsledkov tak v danom prípade ide o posúdenie, či rozhodnutia všeobecných súdov nevykazujú známky svojvôle, o čom by bolo možné v zásade uvažovať v tom prípade, ak by rozhodnutia všeobecných súdov neobsahovali dostatok dôvodov na ich vydanie, resp. ak by sa všeobecné súdy dostatočne presvedčivým spôsobom nevysporiadali s relevantnou argumentáciou sťažovateľky.

18. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu je v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP, keďže krajský súd sa v celkom rozsahu stotožnil s odôvodnením, ktoré formuloval okresný súd, a to je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru.

Ustanovením § 219 ods. 2 OSP (toho času ustanovenie § 387 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, pozn.) bola totiž odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutiam, pričom možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia bola podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Uvedené je v posudzovanej veci nesporné.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

19. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľky, ktorá sa dožaduje iného, pre ňu priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

20. V závere ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je celkom zjavne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré sú odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

21. V nadväznosti na sťažovateľkou deklarovany prejav nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

22. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2017